

Sygn. akt IV KK 413/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Danuta Bratkrajc

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w sprawie **P. Z.**

skazanego z art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lutego 2016 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 4 lutego 2014 r.,

**I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw
w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie przeciwko P. Z. umarza;**

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 5 listopada 2013 r. prokurator Prokuratury Rejonowej skierował do Sądu Rejonowego w S. akt oskarżenia przeciwko P. Z. oskarżając go o to, że w dniu 28 października 2013 r. w S. przy ul. P., z balkonu pokrzywdzonego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego marki CODE MATT 2, koloru

czarno - czerwonego, czym spowodował straty w kwocie 400 zł na szkodę T. R., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. Prokurator do aktu oskarżenia dołączył wniosek o wydanie w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny wskazany przez Sąd w wymiarze 40 godzin miesięcznie.

Sąd Rejonowy na posiedzeniu w dniu 4 lutego 2014 r. powyższy wniosek uwzględnił i wydanym w tym dniu wyrokiem skazał P. Z. na podstawie art. 278 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 12 lutego 2014 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., polegające na uwzględnieniu zawartego w akcie oskarżenia wniosku prokuratora o skazanie P. Z. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w sytuacji, gdy w dacie orzekania wartość zabranego w celu przywłaszczenia mienia nie przekraczała 400 zł, a tym samym czyn ten nie stanowił przestępstwa, a jedynie wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 45 § 1 k.w. wobec przedawnienia karalności wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie,

czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Niespełnienie tego warunku uniemożliwia uwzględnienie złożonego w trybie art. 335 k.p.k. wniosku i rodzi konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy, uwzględniając wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i skazując P. Z. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k., nie sprostął wskazanym powyżej wymogom.

W dacie czynu oraz kierowania do sądu aktu oskarżenia kradzież dokonana przez P. Z. na szkodę T. R. stanowiła przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. W dacie wyrokowania czyn ten nie był już jednakże przestępstwem, a to wobec wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), na mocy którego to przepisu dokonano zmiany dotychczasowego uregulowania w zakresie wskazania granicy oddzielającej wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. od przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., wprowadzając w miejsce dotychczasowego ograniczenia kwotowego 250 zł, ograniczenie, które jest pochodną minimalnego wynagrodzenia za pracę, tj. 1/4 tego wynagrodzenia. W myśl bowiem obowiązującego również od 9 listopada 2013 r. art. 47 § 9 k.w. minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Zgodnie zaś z wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2002 r., nr 200, poz. 1679 ze zm.) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku (Dz.U. z 2013 r. poz. 1074) od dnia 1 stycznia 2014 r., a po tej dacie orzekał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy, wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 1680 zł, a zatem ¼ tego wynagrodzenia wynosiła 420 zł.

Nie ulega tym samym wątpliwości, że przypisany P. Z. czyn polegający na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości 400 zł w chwili orzekania stanowił jedynie wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., która to okoliczność implikowała po stronie

Sądu Rejonowego obowiązek stosowania art. 4 § 1 k.k. i zmianę oceny karnoprawnej czynu z przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. na wykroczenie określone w art. 119 § 1 k.w. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r., III KK 199/14).

Na marginesie jedynie podnieść należy, że nie jest zasadne, jak to uczynił autor kasacji, ustalanie wysokości minimalnego wynagrodzenia w wysokości z daty czynu, względnie z daty wejścia w życie wspomnianej ustawy nowelizującej z dnia 27 września 2013 r. Jakkolwiek kwestia ta w realiach niniejszej sprawy nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, to podkreślić należy, że w świetle art. 4 § 1 k.k. za minimalne wynagrodzenie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.w. i innych przepisach Kodeksu wykroczeń, uznać należy wynagrodzenie obowiązujące w dacie orzekania w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/14, Biul.PK 2015/8/10-13).

Sąd Rejonowy nie dostrzegając dokonanej z dniem 9 listopada 2013 r. zmiany stanu prawnego i akceptując wniosek prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, a w następstwie skazując P. Z. za przestępstwo, uczynił to zatem z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Nie ulega przy tym wątpliwości, że naruszenie wskazanych przepisów istotnie wpłynęło na treść zapadłego orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Stwierdzić ponadto należy, że w sprawie doszło już do przedawnienia orzekania. Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Jak wynika z akt sprawy do popełnienia zarzucanego P.Z. czynu miało dojść w dniu 28 października 2013 r., tym samym upłynął już dwuletni okres przedawnienia wskazany w zdaniu drugim przywołanego przepisu. Art. 45 § 2 k.w. przewiduje wprawdzie, że w razie uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia, przedawnienie biegnie od daty uchylenia rozstrzygnięcia, jednakże - jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego - tylko wtedy, gdy w dacie uchylenia orzeczenia nie upłynął jeszcze okres przedawnienia karalności (por. uchwała składu 7 sędziów

Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, nr 7-8, poz. 49; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II KK 219/12, LEX nr 1220803).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w sprawie umorzył.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

kc